

SVATÁ LUCIE NOCI UPIJE!



Ale opravdu
z BIO citrónu!

LINECKÉ CUKROVÍ

Ingredience

citronová kůra a šťáva

2 žloutky

350 g hladké mouky

1 balíček vanilkového cukru

250 g másla, nebo rostlinného tuku

120 g cukru moučka

Raději
máslo.

DO VÁNOC MÁLOKDY VYDRŽÍ.

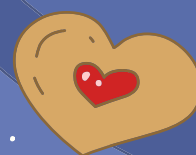
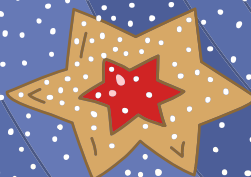
Nejlépe
z domácích
vajec.

Prosáté.

Vlastně vanilinového,
vanilkový by byla
pravá vanilka
s cukrem.

JÉÉ!
CUKROVÝ
MRÁČEK.

JÁ CUKRUJU
... CUKRUJU ...
LÁLÁLÁ ...



JAK NA TO?

1. Do mísy dejte žloutky s cukrem, máslem, prosátou moukou, vanilkovým cukrem, nastrohanou citronovou kůrou a kapkou citronové šťávy. Všechny ingredience dobře smíchejte a vypracujte hladké linecké těsto.
2. Těsto nechejte asi 20 minut odpočinout v chladu a pak ho rozválejte na desce.
3. Z placky vykrajujte libovolné tvary, které vyskládejte na plech vyložený pečicím papírem.
4. Pečte v předehřáté troubě asi 10 minut při 175 °C, až kousky lehce zrudnou.
5. Upečené linecké cukroví natřete marmeládou, splete a vrch namáčejte do moučkového cukru smíchaného s vanilkovým. Kousky můžete zdobit i čokoládou nebo polevou.

PROČ SVATÁ LUCIE NOCI UPIJE *→ aneb trocha historie nikoho nezabije*

Pokud si myslíte, že podle této lidové pranostiky bude od 13. prosince ubývat tmy, tak vězte, že to není tak jednoduché. Slunce sice začne později zapadat, ale ráno bude ještě později vycházet. Takže správné je používat celé přísloví, které zní: „Lucie noci upije, ale dne nepřidá.“

Svátek svaté Lucie připadá na 13. prosince. Lucie prý byla dívka z bohaté rodiny, která se odmítla provdat a své věno rozdala chudým. A než by zradila svou víru, raději zemřela. Lucie je považována, mimo jiné, za patronku slepců, švadlen, kočích, sklenářů a brusířů.

Na to, že Lucie byla světice, byla oslava jejího svátku velká taškařice. V předvečer svátku šel vesnicí průvod masek, které v domech prováděly nezbednosti a hrály divadelní hry o Lucii.

To ne a dokonce i některé zvyky naháněly strach. Někde bíle oděné Lucky chodily po staveních a děti, které se postily a hezky modlily, Lucky obdarovaly a těm druhým hrozily metlou.

V jižních Čechách měli dokonce tradici šesti Lucek. Pět bylo bíle oděných a poslední měla oděv kněze. Po vstupu do obydlí obřadně pozdravily, první s dítětem usedla na stoličku a houpala jej, druhá předváděla mytí podlahy, třetí metlou popoháněla děti, aby se modlily, čtvrtá děti obdarovala, pátá předváděla výmalbu a kněží vykropila obydlí za neustálého modlení.

Svátek svaté Lucie patřil hlavně ženám a dívkám. Snad proto, aby si v předvánočním shonu odpočinuly, nesměly ten den prát ani příst.

Časem se maskou Lucie bavily opravdu spíše jen dívky a dokonce prý přepadaly muže přímo v hospodě u piva a tam je pak natíraly kolomazí, zasypávaly moukou a štouchaly vařečkami. Jako pomstu za to, že celé vánoční přípravy byly vždy na ženách. Naopak na Přerovsku se za Lucky přestrojovali hlavně kluci, a to byla teprve legrace.

Aha, takže delší je jenom odpoledne, no aspoň něco.

Ta toho teda stihla, ta Lucie!

Ale Luciin život nebyla žádná komedie!

Ty byly horší než čerti!

A kdo se vlastně za Lucky převlékal?

Takže takový předvánoční „den žen“?

To víš, my muži jsme víc na zábavu, než na úklid!



ZPRÁVY Z BEDNY

od naší Edny :D

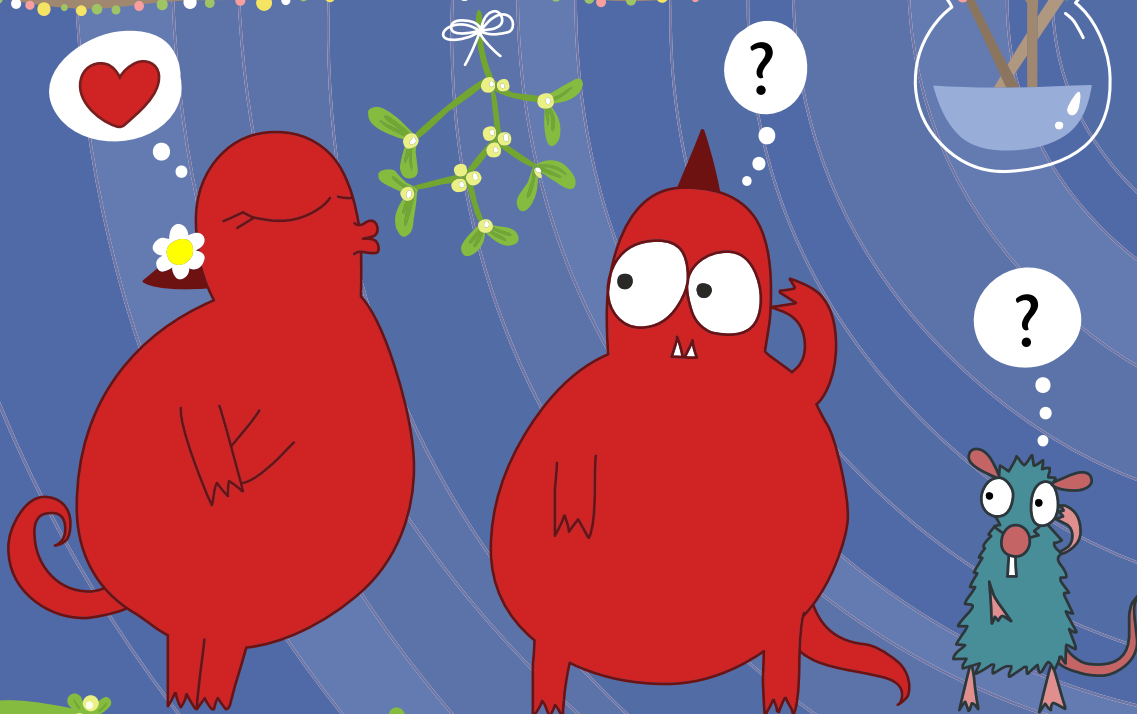


LUCIE A ČARODĚJNICE

V Čechách byla Lucie považována i za ochránkyni proti čarodějnicím a jejich rejdům. Věřilo se, že když dá hospodyně každý den stranou kousek těsta s kořením, nebudou nad nimi mít čarodějnice moc. Ve Slezsku se každý den odložilo stranou jedno poleno a pak se ze všech udělal oheň, který měl zabránit zlým silám uškodit hospodářství. V jiných zemích, zejména ve Skandinávii, je svátek Lucie i svátkem světél.

SVATÁ BARBORA

Nejen Lucie, ale i svátek svaté Barbory 4. prosince má před Vánoci svou tradici. Tento den se mají ze stromu nebo keře uříznout „barborky“, což jsou větvičky, které mohou v teple a ve vodě do Vánoc rozkvést. Rozkvetlé větvičky mají přinést štěstí, a když vykvetou děvčatům na vdávání, budou mít do roka a do dne svatbu.



VÝZDOBA DOMU

Kuřátka, když se dům uklidí, musí se i vyzdobit! Třeba jmelí zavěšené v domě má podle tradice přinést štěstí, požehnání a podle starých Keltů i plodnost. Políbení pod větvičkou jmelí má zajistit vzájemnou lásku až do příštích Vánoc. Domy se zdobí i cesmínou nebo břečťanem, které mají domov chránit před čarodějnicemi a zlými duchy. Červená vánoční hvězda je vlastním jménem pryšec nádherný, který pochází z Mexika a k nám do Evropy se dostal z Ameriky.

O LUCII A PEVNÉ VÍŘE

Kdysi dávno, hodně dávno se v městě Syrakusy na ostrově Sicílii v bohaté rodině urozených křesťanů narodila dívka a té dali jméno Lucie. Jejich víra byla ve městě zakázaná, ale dívku i její rodinu chránil urozený stav a bohatství. Luciino dětství bylo krásné, rodiče ji milovali a ona jim oplácela stejně. Když jí bylo šestnáct let, vše se změnilo. Luciin milovaný otec zemřel a matka se rozhodla Lucii provdat. Myslela to dobře, chtěla dceru chránit a zajistit jí spokojený život. Bohužel ale způsobila pravý opak. Přislíbila ji totiž mládenci z šlechtické pohanské rodiny, ve které po generace uctívali jen starořímské bohy. Lucie ale matku neposlechla: „Maminko, Pauliuse si nevezmu, nemohu, ale věno si nechám. Dám je potřebným, chudým a nemocným! Já ho nebudu potřebovat, nikdy se nevdam.“ Když se ta zpráva donesla Pauliusovi, jejímu ženichovi, velmi se rozhněval: „Když nebude Lucie má, nebude nič!“ A začal se mstít, poslal zprávu soudci o tom, že Lucie tajně vyznává zakázanou křesťanskou víru. Soudce byl spravedlivý a chápavý člověk a Lucii přikázal: „Abys svou vinu smyla, jako pokání se musíš obětovat pohanským bohům!“ Lucie to ale odmítla. A tak soudce neměl jinou možnost, než ji potrestat přísněji: „Přikazuji Lucii pro výstrahu odvléci mezi prodejně ženy!“ Přivolaná stráž s dívkou ale ani nehnula. Lucie stála pevně jako přirostlá k zemi a nebylo v silách biřiců odvést ji. Až přivolaný kat dokončil zlovolné dílo. Lucie tak ale splnila svůj slib, nikdy se nevdala a její věno zdědili chudí a potřební. Lucii přijali mezi světce a v den jejího svátku se dívky na její památku oblékají do bílých šatů přepásaných červeným páskem. Jak to dopadlo se zhrzeným ženichem, dnes už nikdo neví.

